

ХІІ.

РОДНОТО СЕЛО.

Пролѣтъ. Азъ съмъ на почивка, далечъ отъ позиции, въ единъ тихъ кътъ, който по всичко ми напомня роденъ край. Татъкъ се синѣй Бабуна, която ми напомня Балкана; край бивака лакатуше рѣкчичка, както Балювка се извива край дома. Азъ си почивамъ и гледамъ какъ се мръква.

Наоколо всичко затихна.

А когато вѣнъ отихва — вѣтрѣ въ душата нѣщо зашепва: спомениѣ по онова що е мило подемаѣ тиха рѣчь. Тогава душата е храмъ, гдѣ священнодѣйствиува гласѣтъ, който е чакалъ своя девети часъ.

Пролѣтъ е тукъ. Ала не по тазъ пролѣтъ ми купнѣй душата. Тазъ пролѣтъ само тжги ми извиква по оназъ, що нѣкога въ родно село посрѣщнахъ....

....Ехъ, какъ по насъ минаваше пролѣтъта!

....Повѣй ли лекокрилъ бѣломорець — рукватъ капчузи, забѣблатъ долчинки; отърсятъ отъ снѣгъ плещи чукари, и вършини; стаява се снѣга въ градини и всѣки се залавя на полска работа. А малкитѣ, всѣки си има лѣха въ градина и копаемъ, диримъ разсади, садимъ, чистимъ овошкитѣ отъ зори до късна вечеря. Кога се мръква, кога се съмва — не вижда се. Подреди ли се градината и слѣнце метне златни мрѣжи надъ посадени фи-